

Otázka dne: Kam o víkend?

Jan Příbyl,
účetní, Praha 6

V pátek jdeme s přítelkyní na představení Komedianti do Divadle Na Jezerce. V sobotu má být krásné počasí a tak si zajdeme na výlet. Možná do zoo, nebo do Šárky.

Co chystáte?

Jiří Janků,
starosta Prahy 8

Přichystali v naší městské části celoroční celoroční oslavy 100. výročí narození Bohumila Hrabala. Připomínka výročí jeho narození se stane jednou z nejvýznamnějších kulturních akcí radnice osmé městské části v letošním roce. Proto budou v budovách radnice k vidění výstavy zachycující Bohumila Hrabala v různých podobách. Oslavy spojené s Bohumilem Hrabalem se nemohou obejít bez divadelních představení, kterých proběhne v průběhu roku deset.

Krátce

V Praze 9 se ilegálně porcovalo maso

Praha 9 – Víte co jíte? Je maso, zakoupené ve vašem obchodě v pořádku, nebo pochází z ilegální a nehygienické porcovní? Právě takovou tento týden odhalili inspektori Státní veterinární správy (SVS) v Praze 9. „Podnikatel tu bez povolení zpracovával drůbeží maso z Polska. Kontrolou bylo dále zjištěno, že s živočišnými produkty poté nakládá v prostorách, které nejsou veterinární správou schváleny a registrovány.“ uvedl mluvčí SVS Josef Duben. Naporcované maso bylo podle něj distribuováno do maloobchodní sítě i do restaurací a jídelen na území Prahy. Podnikatelé prý hrozí pokuta v řádu statisíců korun. Duben doplnil, že tento případ motivuje inspektory SVS k častějším a přísnějším kontrolám pražských podnikatelů, manipulujících s potravinami. (red)

Módní noc otevřela na šedesát butiků

Praha – Bezmála šest desítek módních butiků v centru Prahy o uplynulé noci nachystalo výjimečné představení nových kolekcí, tvorby mladých návrhářů a další speciální akce pod titulem Prague Fashion Night. Akce, která má svou obdobu ve třiceti světových metropolích otevřela módní obchody v ulicích Pařížská, Široká, Celetná, Dlouhá, Dušnická, Haviříská, Petřská, Železná, Na Příkopě, Malé a Václavské náměstí až do desáté hodiny večerní a vzbudila veliký ohlas. (red)

Pomáhají ve volném čase a zadarmo. Dobrovolníci si odnesli Křesadlo

VERONIKA CÉZOVÁ

Praha 1 – Nejmladší a nejstarší. Takový přívlastek má Kristýna Hrubá a Marie Čížková.

Dvě dobrovolnice, které získaly za svou dobrovolnickou činnost významné ocenění – Křesadlo. Cenu, která je určena obyčejným lidem, kteří ale dělají neobyčejné věci. S nadšením, zadarmo – ale hlavně – ve svém volném čase.

„Cena Křesadlo zviditelňuje lidi, kteří jsou dobrovolníci zejména proto, že je naplňuje dobrý pocit, že někomu mohou pomáhat či zlepšit prostředí – ekologické i sociální,“ řekla na vyhlášení ceny v rezidenci primátora Olga Sozanská, spoluzakladatelka organizace HESTIA.

Ta již počtrnácté odměnila deset pražských dobrovolníků, kteří nezištně věnují svůj čas druhým, obecně prospěšným činnostem, postiženým či znevýhodněným lidem.

Kristýna Hrubá řekla po vyhlášení Křesadla:

Svůj volný čas věnuji tam, kde to má smysl

Šestadvacetiletá laborantka Kristýna Hrubá nevěděla, co s volným časem. A tak se před pěti lety stala dobrovolnicí. Komu konkrétně pomáhá? A chtěla by v budoucnu vyměnit laboratoř za neziskový sektor?

Kristýno, byla jste nominovaná za organizaci Fosa. Čemu se tam konkrétně jako dobrovolnice věnujete?

Pomáhám s realizací volnočasových aktivit dospělých lidí s mentálním postižením. S dalšími dobrovolnicemi s nimi chodíme ven, učíme je cestu do zaměstnání, protože s ní mají občas problémy, učíme je komunikovat s okolím či zacházet s penězi.

Věděla jste, že jste nominovaná?

Fosa mi dopředu napsala, že by mě chtěli nominovat, jestli s tím souhlasím.

Překvapilo vás to?

Musím říct, že docela jo. Přestože jsem tam byla už pátým rokem, přišlo mi, že tomu nevěnuji tolik času jako třeba jiní. Já chodím jednou za čtrnáct dní v sobotu na odpolední akci a tak třikrát do roka jedeme na celý víkend.

Jak jste se do dobrovolnické organizace dostala?

Přišlo mi, že mám docela dost volného času. Chtěla jsem ho věnovat někomu, kde to bude potřeba. A úplnou náhodou jsem na internetu narazila na Fosu. Líbilo se mi, co dělají.

Vystudovala jste jako mnoho dobrovolníků speciální pedagogiku?

Právě že vůbec. Potravinařskou průmyslovku (*smích*). A teď pracuji ve zdravotní laboratoři.

Tam asi s moc lidmi do kontaktu nepřijdete...

Moc ne, jen s kolegy. Takže jsem si asi chtěla ten kontakt s více lidmi vynahradiť...

PĚTASEDMDEŠÁTILETÁ MARIE ČÍŽKOVÁ má s šestadvacetiletou Kristýnou Hrubou jedno společné. Svůj volný čas věnují dobrovolnictví. Pomáhají těm, kteří to potřebují. Marie nemocným dětem, Kristýna lidem s mentálním postižením. Foto: Denik/Dimir Štátný

Deset vítězů dobrovolnické ceny Křesadlo

Kristýna Hrubá pomáhá v organizaci Fosa mentálně postiženým lidem.

Matěj Pilát trénuje metodiky Asociace debatních klubů.

Martin Srb spolupracuje s Oblastním spolkem Červeného kříže jako velitel družstva humanitární jednotky.

Aleš Jeník využívá své odborné znalosti pro zvýšení kvality informačních technologií v neziskové oblasti.

Martin Řeháček pomáhá organizaci Nová trojka s prací na počítači.

Tomáš Klouček řídí environmentální organizaci „Natura quo vadis?“

Eva Žůrková pomáhá v hospicovém občanském sdružení Cesta domů.

Lucie Böhmová se nebolí pomáhat s organizací SIRI ve Středoafrické republice.

Sabahudin Dino Čečo tráví svůj čas s nevidomými v Nadaci Artevide.

Marie Čížková pravidelně navštěvuje pacienty dětské chirurgie ve Fakultní Thomayerově nemocnici.

Marie Čížková prozradila **Pražskému deníku**:

Chci dětem pomáhat, dokud to jen půjde

zíte?

Všechno si v hlavě promítám, říkám si, že jsem jim udělala radost, že to s nimi bylo prima. A když mi řeknou: Teto, přijď k nám zase brzy... Najednou tu radost cítíte v srdíčku. Kdo to nezná, mohl by říct, že to jsou jen takové fráze. Ale opravdu nejsou. Základem je zkrátka ta láska – vnímat děti, pohladit je, přivinout k sobě, říct, jak jim to sluší. Ten pocit, že děti dokážete rozradostnit, že náladu, kterou měly ošklivou, jim změníte a ony nebudou večer plakat, v klidu usnou – to je pak i pro vás velké zadostiučinění.

Nedávno jste oslavila krásné půlkulaté výročí...

A nestydím se za to – 75. narozeniny! (*smích*)

Nabízí se tedy otázka, jak dlouho budete chtít ještě pomáhat?

Vůbec mi nepřijde, že bych měla někdy skončit! Samozřejmě, člověk má čas od času nějaké drobné nemoci, nedá se všechno tak úplně naplánovat, ale Lékořice je Lékořice... Budu chtít pomáhat, dokud to půjde.

Kromě toho, že chodíte rozveselovat malé pacienty, pomáháte i s přípravou různých výzdob v nemocnici. Co vás v nejbližší době čeká?

Sedmého dubna budeme dělat na dětské psychiatrii, dětské neurologii a geriatrii velikonoční ozdoby. Na to se hodně těším.

Kde si vystavíte Křesadlo, které jste získala?

Vedle ceny, kterou jsem dostala od ministerstva práce a sociálních věcí jako dobrovolnice. Mám ji v ložnici, abych na ni viděla. Když jdu spát, řeknu si: Ano, udělala jsem dobrý skutek, tak si tu cenu zasloužím. Přiznávám – kolikrát přší, že zima, člověku se také nechce. Ale já si říkám – musím jít, abych si to ocenění zasloužila! (cez)

S jakými pocity od dětí odcházíte?

Vzhledem k tomu, že jsem v důchodu, mám samozřejmě nejvíce času, takže chodím třikrát týdně. Kolikrát jdu i na zavolání. Mám to do Thomayerovy nemocnice kousek. Ale i když zavolají narychlo, jdu. A strašně ráda. Protože mě práce s dětmi naplňuje.

Když jste vystudovala „mimo obor“, měla jste nějaké školení, jak komunikovat s lidmi s postižením?

Nejdříve jsem měla vstupní pohovor a pak jsem začala s jedním kolegou chodit do té skupiny, kde jsem se s nimi skamarádila.

Jaké máte pocity, když odcházíte ze sobotních setkání?

Je krásné vidět, že to k něčemu je, že si ti lidé z toho také něco odnášejí. Když je třeba naučíme cestu do práce, aby tam mohli sami cestovat, jsou nadšení. Je to také hodně o radosti, kterou mají handicapovaní, že nemusejí být pořád s rodiči, že mohou někde jet mimo domov.

Neměla jste někdy – třeba ze začátku – pocit, že těch emocí je na vás až moc?

Třeba pocit, že s tím chci vyloženě seknout, jsem nikdy neměla. Ale občas jsem si říkala, že je to přeci jen náročné dělat to ve svém volném čase. Ale pak přijdu ty chvíle, kdy to je fajn, takže se to tak vzájemně vyrovná.

Křesadlo je prestižní cena určená dobrovolníkům. Nepřemýšlíte o tom, že by se pro vás mohlo stát jakýmsi hnacím motorem, abyste se do neziskového sektoru za čas ponořila naplno?

Je to úžasné ocenění, které je pro mě motivací v tom pokračovat. Ale jako zaměstnaná na plný úvazek? To bych asi dělat nechtěla. Teď to má pro mě větší váhu, když tomu věnuji volný čas. Jinak by se pro mě pomáhání mohlo stát rutinou. A to bych nechtěla.